Дългато тясно лице на Людвик се изопна в студена усмивка.

На следната сутрин, когато подириха бившия император, той беше изчезнал.

16.

Вместо песни и танци, великолепните зали на Вартбург сега отекваха тихия и строен шум на становете на младата ландграфиня.

Вместо тръбен звук и конски тропот, вместо кучешки лай и призив наловджийски рог, сега в двореца на Людвиг Тюрингски се разнасяше звън от кадилници и благочестиво монашеско пение.

С мъка и злоба старата София и синът й Хайнрих се подчиняваха на новия ред. Не можеше да ги трогне тихото и дълбоко щастие на младата ландграфска двойка, копнежът им по християнско смирение, желанието им да обсипят с милосърдие всичките си поданници. Не се радваха от това, че народът бе дал вече своя прякор на любимия си владетел: Людвиг Благочестиви.

Тихо и стройно отекваше шумът на многобройните станове и на тях работеше, заедно със жените си, самата Елисавета. Тъчеха платове за бедни и болни от цялата страна. Шиеха и предеха. На ден по 9000 сиромаси получаваха храната си от Вартбург. Лудвиг и жена му раздаваха пари и помагаха, колкото дордето изчерпваха всичките си приходи, като сами оставаха в нужда, макар и да имаха най-скромни разходи. Дворът им често негодуваше от тая прекалена строгост, от това прекалено самоотречение. Старата ландграфиня насъскваше и подсилваше недоволството.

– Някога венгерските боляри убиха майка й, защото бяха недоволни от чудатостите на нейния нрав... И дъщеря й не стои далеч от нея ... – се разнасяше отровен шепот.

Ала никой не дръзваше да дигне ръка връз обожаваните от населението господари. Само глухо се носеше подземна интрига, или зле скроена клевета, която не постигаше целта си.